

NEDERLANDSE PROVINCIE KARMELIETEN

Almelo, 12 april 2022

Beste zusters en broeders,
Beste familieleden, vrienden en kennissen van Johan Hettinga,

Afgelopen zondagochtend ontving ik het bericht dat onze medebroeder Johan Hettinga op de avond ervoor, op zaterdag 9 april, is overleden. Voor Johan kwam dit niet geheel onverwacht. Op eigen verzoek heeft hij op 22 maart in een eucharistieviering te midden van de zusters en broeders van zijn gemeenschap de ziekenzalving ontvangen. Hij voelde toen al dat hij snel achteruit ging. Daarna heeft hij nog moeten meemaken dat zijn jongste broer ten gevolge van een noodlottig ongeval met de fiets is gestorven. Ook is hij nog een keer in het ziekenhuis opgenomen geweest vanwege ernstige benauwdheid. Afgelopen donderdag heeft hij nog tezamen met de gemeenschap en enkele familieleden zijn 89ste verjaardag gevierd. De twee daarop volgende dagen waren gekenmerkt door grote vermoeidheid. Hij is zaterdag in alle rust gestorven. Hij was er klaar voor om zijn leven terug te geven aan zijn Schepper.

Johan werd geboren op 7 april 1933 in Gaasterland. Zijn middelbare schoolopleiding volgde hij aan ons gymnasium in Zenderen. Op 25 september 1953 begon hij aan zijn noviciaat in Oss. Na zijn kleine professie op 27 september 1954 studeerde hij filosofie in Boxmeer. Daar legde hij zijn plechtige professie af op 27 september 1957. Theologie studeerde hij in Merkelbeek waar hij op 10 juli 1960 tot priester werd gewijd. Zijn opleiding rondde hij van 1961 tot 1962 af met het pastorale jaar in Aalsmeer.

Zijn werkzame leven begon Johan als godsdienstleraar in Almelo; een functie die hij een jaar lang vervulde. Daarna was hij twee jaar kapelaan in Boxmeer, totdat hij in december 1965 een pastorale functie in Oss kreeg. Met enthousiasme heeft hij hier meegewerkt aan de kerkelijke en liturgische vernieuwing die door het Tweede Vaticaans Concilie op gang was gebracht. Vooral de pastorale uitdagingen van de in opbouw zijnde wijk de Ruwaard hebben hem toen geïnspireerd. Dit werk heeft hij gedaan tot 1992. Hij werd toen legeraalmoezenier voor de legerplaats Garderen. Medebroeders die hem kenden in die tijd, hebben mij verteld dat Johan toen zijn culinaire talenten heeft ontwikkeld. Hij moest immers zijn eigen potje koken. Van 1977 tot 1978 was hij voorzitter van de stuurgroep in Oss, terwijl hij tegelijk parttime werkte aan het militair vormingsinstituut De Vlasakkers in Amersfoort. Dit werk heeft hij tot 1980 gedaan.

Zijn tijd in Arnhem begon in 1978. Ongetwijfeld heeft Johan deze tijd beleefd als de mooiste van zijn leven. Samen met een aantal gelijkgezinden ging hij wonen in een arbeidershuisje aan de Jan van Riebeekstraat. Het was een intercongregatieve groep van mannen en vrouwen, die vanuit hun religieuze overtuiging het leven wilden delen met mensen die met een minimum aan bestaansmiddelen moesten zien rond te komen. Veel leden van de groep werkten, net zoals veel

andere bewoners in de wijk, als arbeiders in fabrieken, of ze zetten zich in voor de medemens in het wijkcentrum. Met een wijkbewoner begon Johan een maatschap voor timmerwerkzaamheden. Toen de grootte van de groep dat noodzakelijk maakte, verhuisde hij samen met Edgar Koning naar de Sloetstraat. Hij nam de noodzakelijke verbouwingen in eigen hand. Ook al waren de werkzaamheden nog lang niet klaar, toch heeft Johan dat huis het mooiste huis van de provincie genoemd. Het werd een plaats waar vele vergaderingen van commissies en werkgroepen van onze provincie plaatsvonden. Tevens waren de huizen aan de Van Riebeekstraat en de Sloetstraat belangrijke centra voor de buurt. In de Sloetstraat was ook Filipijns Documentatie Centrum (Fidoc) gevestigd. Johan was er medewerker.

In 1991 verhuisde Johan samen met enkele medebroeders uit Arnhem naar Dordrecht om daar het pastoraal team te versterken. Ook Fidoc verhuisde naar Dordrecht. Johan bleef er medewerker, terwijl hij ook een parttime functie kreeg in het parochiewerk. De overgang viel hem aanvankelijk zwaar. Het leven in de kleine groep had hij als een groot goed ervaren en veel van wat hem in die manier van leven aansprak, moest hij nu missen. Ook vond hij het moeilijk zijn tijd evenwichtig te verdelen tussen zijn werk aan Fidoc en het beroep dat de pastorale uitdaging op hem deed. Een lichte TIA in 1992 confronteerde hem bovendien met de betrekkelijkheid van het leven. Toch heeft de wijze waarop hij het pastoraat beoefende de toenmalige provinciaal het vertrouwen gegeven om Johan voor te dragen bij de bisschop als moderator van het team. De benoeming tot teamleider volgde in augustus 1996. Dordrecht was en is een multiculturele samenleving. In 2007 volgde een benoeming tot pastor van de Antilliaanse-Arubaanse gemeenschap.

In zijn Dordtse tijd heeft Johan kans gezien om vorm te blijven geven aan een spiritualiteit waarin de betrokkenheid op de kansarmen en de aandacht voor de schepping centraal stonden. Hij was er niet alleen op gericht dat ieder mens tot zijn recht moest komen, maar ook ieder onderdeel van Gods schepping verdiende het om met zorg, eerbied en aandacht bejegend te worden. Heel concreet werd dit zichtbaar bij het doen van boodschappen op de markt en bij het bereiden van de maaltijden.

In deze tijd heeft de Nederlandse Karmelprovincie ook de verantwoordelijkheid op zich genomen voor de missie in Litouwen. Ondanks de lange afwezigheid van de Karmel, was in Litouwen het karmelitaanse gedachtengoed blijven bestaan. Het beleid van de Nederlandse provincie was om opnieuw een lekenkarmel op te bouwen van waaruit wellicht ook karmelitaanse gemeenschappen van de eerste en tweede orde zouden kunnen ontstaan. Met grote regelmaat ging Johan samen met anderen naar Litouwen om er bezinningsweken te geven en de opbouw van de lekengemeenschap te ondersteunen. Het heeft hem veel moeite gekost om het Litouws enigszins onder de knie te krijgen. Het is een zeer moeilijke taal met wortels in het Sanskriet. Johan was er trots op dat hij op de markt boodschappen kon doen zonder gebruik te maken van enige andere taal.

In 2010 vertrok Johan uit Dordrecht naar ons klooster in Almelo. Het was de tijd dat onze kloosters in Dordrecht, Aalsmeer en Amstelveen werden gesloten vanwege de grote getalsmatig afname in onze provincie. Ook in Almelo bleef Johan een dienstbare medebroeder die zich graag bleef inzetten voor het welzijn van de gemeenschap. Hij was geen grote prater, maar zijn opvattingen en meningen kon hij duidelijk en onverbloemd overbrengen. Hij had een hekel aan hiërarchische verhoudingen. Hij vertrouwde op zijn ingeboren gevoel voor rechtvaardigheid en vrede. Vanuit zijn overtuiging dat we ons bestaan hebben ontvangen uit Gods scheppende hand heeft hij meegedaan aan de voettocht naar de klimaatop in Parijs in 2015. Ook zijn grote fietstochten en wandeltochten kan men verstaan vanuit zijn eerbied voor de schepping. De schepping is het gemeenschappelijk huis van ons allen, dat we moeten behoeden en bewaren.

Bij de opheffing van het klooster in Almelo verhuisde Johan naar Zenderen. Hij heeft zich daar nog zoveel als mogelijk ingezet, maar ook namen zijn krachten af. In de laatste weken van zijn

leven is zichtbaar geworden dat Johan in staat is geweest zijn leven bewust terug te geven aan zijn Schepper.

We zijn dankbaar voor wat Johan ons tijdens zijn leven heeft geschonken. We vertrouwen hem toe aan het licht en de vrede van onze God. We doen dat in een afscheidsviering in onze kloosterkerk in Zenderen (Hertmerweg 44) op **zaterdag 16 april om 10.30 uur**. Daarna leggen we hem te ruste op ons kloosterkerkhof aldaar. Aansluitend bent u voor condoleance en ontmoeting van harte welkom in restaurant 'Smikkel' tegenover de kerk.

Ook kunt u de viering volgen via een livestream. De link is:

<https://kerkdienstgemist.nl/stations/1943-OLV-Onbevlekt-Ontvangen-RK-Parochie/events/live>

Moge Johan nu de rust en de vrede genieten waarvoor hij tijdens zijn leven zo heeft geijverd.

Huub Welzen O.Carm.
Prior Provinciaal